

Παράδοξον μνημονικόν.

Ὁ Κύριος Πιβράκ χειρουργός, ἀποθανὼν πρὸ τριάκοντα περιόπου ἐτῶν, ἐδιηγείτο τὸ ἀκόλουθον περιέργον :

Ἐσπέραν τινα βλέπει ὠραῖον κύνα πλαγιασμένον ἔξωθεν τῆς οἰκίας του, μὲ τὸν πόδα συντετριμμένον καὶ καταβεβλημένον ὑπὸ τῶν πόνων· τὸν λαμβάνει ἐντὸς τῆς οἰκίας του, τὸν περιποιεῖται ἐφ' ἱκανὰς ἡμέρας καὶ τὸν θεραπεύει ἐντελῶς. Καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς θεραπείας εἰδείκνυεν αὐτός τὴν μεγαλητέραν πρὸς τὸν ἰατρὸν καὶ σωτήρᾳ του ἀφοσίωσιν καὶ εὐγνωμοσύνην. Ὁ Κύριος Πιβράκ ἔχαιρε διότι ἀπέκτησε κύνα τοσοῦτον ἀφοσιωμένον πρὸς αὐτόν· ἀλλ' ὁ κύων ἀπέιχε πολὺ τοῦ νὰ συμμερίζηται τὰς ἰδέας τοῦ Πιβράκ. Αὐτὸς εἶχε Κύριον ὃν μεγάλως ἠγάπα, καὶ εἰς αὐτὰ τὰ ζῶα ἢ πρώτη ἀφοσίωσις εἶναι ἰσχυροτάτη καὶ διατηρεῖται ἐφ' ὅλης τῆς ζωῆς· ὥστε ἀφοῦ ὁ πονηρὸς κύων ἐπανέλαβεν ἐντελῶς τὴν υγείαν του, ἐγκατέλιπε τὴν οἰκίαν τοῦ ἰατροῦ του. Ὁ Κύριος Πιβράκ μετμελεθῆτη σχεδὸν διὰ τὴν καλὴν αὐτὴν πράξιν του καὶ ἔλεγε, « τίς ποτε ἐφαντάζετο νὰ ἴδῃ τοσαύτην εἰς κύνα ἀχαριστίαν! »

Μετὰ παρέλευσιν ἕξ περιόπου μηνῶν παρουσιάζεται αἴφνης ὁ κύων εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Πιβράκ, πρὸς ὃν ἤρχισε νὰ κάμνῃ τὰς μεγαλητέρας θωπείας. Ὁ Πιβράκ τὸν ἐπανεῖδε μὲ χαρὰν καὶ ἐζήτησε νὰ τὸν κρατήσῃ ἐν τῇ οἰκίᾳ του· ἀλλ' ὁ κύων τῷ ἔλειχε τὰς χεῖρας καὶ τὸν ἔσυρεν ἐκ τοῦ ἐνδύματος, καὶ διὰ διαφόρων σχημάτων εἰδείκνυεν ὅτι ἐπεθύμει νὰ δείξῃ τι πρὸς αὐτόν. . . Ὁ Πιβράκ τὸν ἠκολούθησε καὶ παρετήρησεν οὐχὶ μὲ μικρὰν αὐτοῦ ἐκπληξίν, ἔξωθεν τῆς οἰκίας του κύνα τινα, φίλην τοῦ κυνὸς, ἧς ὁ πούς εἶχε συντριβῆ, καὶ ἦν ὁ κύων εἰχεν ὀδηγήσει πρὸς τὸν ἰατρὸν, ἵνα αὐτὸς θεραπεύσῃ καὶ αὐτήν.

(ἀκολουθεῖ).

Χαίρετε Κύριοι!

Ἄφ' ἧς στιγμῆς ὁ ἄνθρωπος ἐθήκε τὸν πόδα αὐτοῦ ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης, συναισθάνεται ἐν ἑαυτῷ ἐνστιγματικὴν τινα ἐνεργητικότητα, δραστηριότητα αὐτοκίνητον, δι' ἧς φέρεται πρὸς τὰ πρόσω, μηδέποτε σταθμεύων κατὰ τὸν δρόμον αὐτοῦ, μηδέποτε ἀκαριαίως κἂν ἡσυχάζων. Καθόσον δὲ ἀφίσταται τῆς ἀφετηρίας αὐτοῦ, κατὰ τοσοῦτο μᾶλλον ἐνισχύεται, κατὰ τοσοῦτον ἐπιταχύνει τὰ βήματα αὐτοῦ, καὶ τὰ καθιστᾷ γοργότερα καὶ μᾶλλον κατεσπευσμένα. Ὅσω περισσότερον τρέχει καὶ περισσότερον ἀγωνίζεται, τόσω ὀλιγώτερον δυσανασχετεῖ καὶ ὀλιγώτερον ἀποκάμνει. Ὅσω τὸ νῆμα τοῦ χρόνου ἐπὶ τοῦ ἀπράκτου συνελίσσεται, τοσοῦτον αὐτὸς ἀνθαμιλλᾷται ἵνα ἐξαπλωθῇ εἰς τὸ ἀχανές τοῦ ἀορίστου, τὸ ἄχρονον καὶ τὸ ἀπειρον ὀνειρευόμενος. Ἐνὶ λόγῳ ὅσω γηραιότερος γίνεται, τοσοῦτω μᾶλλον ἐφηβᾷ καὶ ἀνδρίζεται. Τρέχει, καὶ τρέχει ἀκμητεῖ καὶ ἀπαύστως. Οὐδαμοῦ εὐρίσκει κατάλυμα, οὐδαμοῦ εὐρίσκει ἀνάπαυσιν. Ὡς ὁ ἄπειρος ἐκεῖνος παῖς, ὅστις διακρίνων πόρρωθεν ἐν τῇ ὀδοιπορίᾳ του τὸν ὀρίζοντα ἀποτερματιζόμενον καὶ περιορίζοντα τὴν ὄρασιν αὐτοῦ νομίζει ὅτι ἐγγίζει εἰς τὸ τέρμα, ὅπου θέλει ἡσυχάσει, καὶ ὁμως ἀπατᾷται· ὁμοίως καὶ αὐτὸς διορῶν μακρόθεν ὑπαυγάζων ἀμυδρόν τι φῶς, σπουδάζει ὅπως φθάσῃ ὅσον τάχιστα, νομίζων ὅτι θέλει στήσῃ πλέον ἐκεῖ τὸν πόδα του καὶ εὐρεῖ ἀνάπαυσιν· ἀλλ' ὁ τάλας, ὅσον πλησιάζει, τόσω τὸ